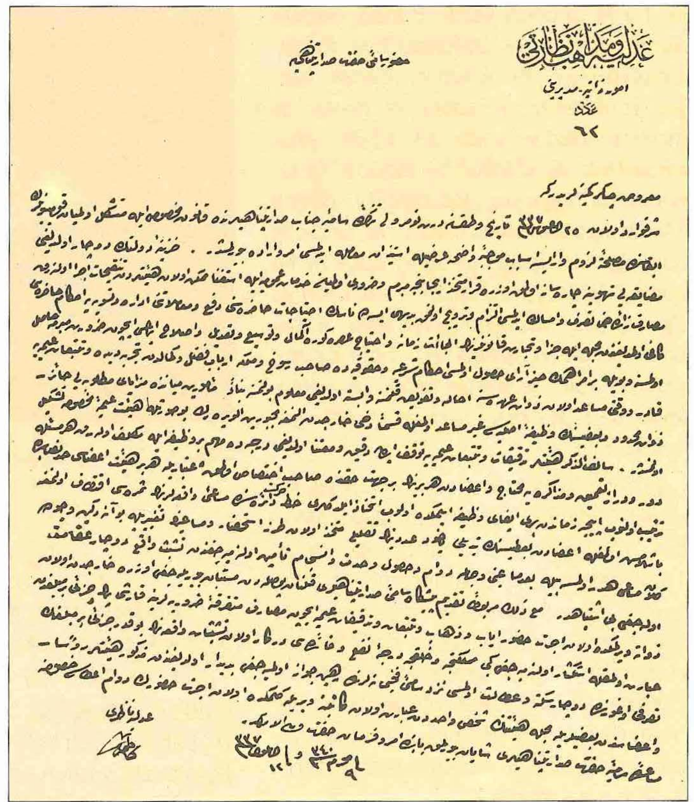
bağlı olarak çalışan ticaret mahkemeleri de Adliye Nezâreti'ne bağlandı.

Adliye Nezâreti'nin ilk teşkilât nizamnâmesi Said Paşa'nın nâzırlığı zamanında hazırlanmıştır. 29 Cemâziyelevvel 1296 (21 Mayıs 1879) tarihli "Adliye ve Mezâhib Nezâreti'nin ve Devâir-i Merbûtası'nın Vezâifi Nizamnâmesi"nde Adliye Nezâreti'ni teşkil eden heyet adliye nâzırı, adliye müsteşarı, adliye mektupçusu, encümen-i adliyye, encümen-i idâre-i adliyye, havale müdürü, umûr-ı cezâiyye müdürü, umûr-ı hukûkiyye müdürü, sicill-i me'mûrîn müdürü, mezâhib müdürü, evrak müdürü ve muhasebeci şeklinde tertip olunmuştur (bk. *Düstur,* Birinci tertib, IV, 129). Daha sonra bu heyete cerîde-i mehâkim idaresi, mütercimlik ve intihab encümeni de katılmıştır. Bu nizamnâme ile gayri müslim azınlıkların o zamana kadar Hariciye Nezâreti'ne bağlı olan mezhep işleri Adliye Nezâreti'ne bağlandı ve bu sebeple nezaretin ismi Adliye ve Mezâhib Nezâreti oldu. Nezaretin 7 Cemâziyelevvel 1329 (6 Mayıs 1911) tarihli dâhilî nizamnâmesi ile teşkilâtı değiştirilerek Adliye Nezâreti merkez heyeti müsteşarlık, kalem-i mahsus müdüriyeti, umûr-ı cezâiyye müdüriyeti, umûr-ı hukûkiyye müdüriyeti, sicil müdüriyeti, muhasebe müdüriyeti, mezâhib müdüriyeti, ihsâiyyât ve müdevvenât-ı kānûniyye müdüriyeti ve evrak müdüriyeti olmak üzere dokuz müdürlükle, encümen-i ıslahât-ı adliyye, encümen-i intihâb, intihab komisyonu, encümen-i idâre, kalem-i mahsus encümeni, encümen-i inzibât olmak üzere altı encümenden ibaret bir kuruluş haline getirildi (bk. *Düstur,* İkinci tertib, III, 367-368). Bu müdürlük ve encümenlerden ayrı olarak zamanla Adliye Nezâreti'nde başka müdürlük ve daireler de kurulmuştur.

Nizamiye ve ticaret mahkemelerinin yanı sıra 13 Mart 1917 tarihli bir kanunla şer'iyye mahkemeleri de Adliye Nezâreti'ne bağlanmışsa da bu durum devam etmemiş, 1919'da bu mahkemeler tekrar şeyhülislâmlığa bağlanmıştır (bk. **ŞER'İYYE MAHKEMELERİ**). Osmanlı Devleti'nde bulunan konsolosluk mahkemeleriyle gayri müslim azınlıkların cemaat mahkemeleri ise Adliye Nezâreti dışında tutulmuştur.

Adliye Nezâreti, 1873'ten 6 Ekim 1901'e kadar *Cerîde-i Mehâkim,* 13 Ekim 1901'den 10 Mart 1907'ye kadar *Cerîde-i Mehâkim-i Adliyye* adıyla

Adliye nâzırının sadârete bir arzı (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, Bâbıâli Evrak Odası, nr. 3151906)

haftalık, 1909'dan itibaren *Cerîde-i Adliyye* ismiyle on beş günlük bir dergi çıkarmıştır; *Cerîde-i Adliyye, Adalet Dergisi* adıyla bugün de yayın hayatına devam etmektedir.

Adliye Nezâreti'nde, kuruluşundan 1922 yılında son Osmanlı hükümetinin istifasına kadar otuz yedi adliye nâzırı görev yapmıştır (adliye nâzırlarının listesi için bk. *TA,* I, 143).

BİBLİYOGRAFYA :

Düstur, Birinci tertib, İstanbul 1289, I, 328 vd.; (1296), IV, 129; İkinci tertib, III, 367-368; Cevdet Paşa, *Tezâkir* (nşr. M. Cavid Baysun), Ankara 1967, IV, 82, 84-85, 90, 194-196; a.mlf., *Ma'rûzât* (nşr. Yusuf Halaçoğlu), İstanbul 1980, s. 14, 15, 34, 173, 198-199; Ed. Engelhardt, *Türkiye ve Tanzimat* (trc. Ali Reşâd), İstanbul 1328, s. 78-79, 115, 148, 185, 203, 215, 232; Ebü'l-Ulâ Mardin, *Medenî Hukuk Cephesinden Ahmed Cevdet Paşa,* İstanbul 1946, s. 178, 213-226; Enver Ziya Karal, *Osmanlı Tarihi,* VII, 152, 161; VIII, 342; Mustafa Reşit Belgesay, "Tanzimat ve Adliye Teşkilâtı", *Tanzimat I,* İstanbul 1940, s. 213-220; Hulûsi Yavuz, "Mecelle'nin Tedvini ve Cevdet Paşa'nın Hizmetleri", *Ahmed Cevdet Paşa Semineri,* İstanbul 1986, s. 41-101; a.mlf., "Events leading to the compilation of the first Ottoman Civil Code", *İslâm Tedkikleri Dergisi,* VII/1-4, İstanbul 1984, s. 89-122; Âli Ölmezoğlu, "Cevdet Paşa", *İA,* III, 114-125; Ercümend Kuran, "Sa'îd Paşa", *İA,* X, 82-86; *TA,* I, 142-143.

 HULÛSİ YAVUZ

ADLİYYE
(العدلية)

(bk. **MU'TEZİLE**).

ADN
(عدن)

Cennetin en yüksek mevkiine veya değişik yerlerinin tamamına verilen ad.

Sözlükte, "devamlı ikamet edilen yer, bir şeyin merkezi ve ortası, bir cevher veya madenin aslı, yatağı" mânalarına gelir. Tevrat'ta Hz. Âdem'in yaratıldıktan sonra içine konulduğu bahçeden **Aden** (İbrânîce Eden) diye bahsedilir (bk. Tekvîn, 2/8, 15). Yapılan tasvirlerde Aden'in "Allah'ın bahçesi" olduğu, burada dört kola ayrılan bir nehrin aktığı, görünümü güzel çam ve çınar ağaçlarının, meyvesi tatlı bitkilerin bulunduğu anlatılır (bk. Tekvîn, 2/9, 10, 13/10; Hezekiel, 31/8). İbrânîce **Eden** kelimesi ise Ahd-i Atîk'te şahıs, kavim ve yer adı olarak da kullanılır (bk. II. Tarihler, 29/12; II. Krallar, 19/12; Hezekiel, 27/23). **Eden**'in kökü, anlamı ve hangi coğrafî bölgenin adı olduğu meselesi tartışmalıdır. Sumer dilinde "çöl, bozkır; ova" anlamlarına ge-

len **Edin** kelimesiyle ilgisi olduğunu kabul edenler olduğu gibi (bk. E. Cothenet, "Paradis", *DSB*, VI, 1178; B. S. Childs, "Eden, Garden of", *IDB*, II, 22), **Bâbil** dilinde "alüvyonlu ova" mânasındaki **Edennu** (veya Edinnu) kelimesinden geldiğini ileri sürenler de vardır (bk. George A. Barton, "Blest, Abode of the (Semitic)", *ERE*, II, 704; John P. Peters, "Cosmogony and Cosmology (Hebrew)", *ERE*, IV, 152). **Edin**, Sumer metinlerinde Dicle ile Fırat arasındaki bölgenin adı olarak geçer. Bir Sumer efsanesinde ilk insanların bu arazi üzerinde yaşadıkları belirtilir. Diğer taraftan kelimenin İbrânîce'de "bolluk" ve "sevinç" anlamlarına geldiği de bilinmektedir (bk. Mircéa Eliade, *Histoire des croyances et des idées religieuses*, I, 179; Denise Masson, *Monothéisme coranique et monothéisme biblique*, s. 745). Nitekim Ahd-i Atîk'in Yunanca tercümesinde **Eden** bahçesi, "bolluk ve sevinç bahçesi" şeklinde ifade edilmiştir.

Adn Kur'an'da **cennât** kelimesiyle birlikte zikredilerek insanın aslının (Âdem'in) yaratıldığı ve âhirette müminlerin sonsuza kadar kalacağı çeşitli cennetleri tasvir etmek üzere kullanılır. Kur'an'da on bir yerde bahis konusu edilen adn cennetleri, "içinde güzel meskenlerin, tahtların, altın ve incilerle süslenmiş ince ipekten yeşil elbiselerin, sabah akşam ikram edilen türlü yiyeceklerin, gözleri başkasını görmeyecek kadar eşlerine bağlı hûrilerin ve çeşitli ırmakların bulunduğu ebedî bir yurt" olarak tasvir edilir. Boş sözlerin işitilmeyeceği, yorgunluk ve bıkkınlığın hissedilmeyeceği bu yere, sadece, iman edip amel-i sâlih işleyen, Allah'a karşı ahdini yerine getiren, rablerinin rızâsını gözeterek sabreden, namaz kılan, kendilerine verilen rızıklardan gizlice ve açıkça dağıtan, kötülüğe iyilikle karşılık vererek onu ortadan kaldıran, günahlardan tövbe edip temizlenen, hayırda yarışan, Allah yolundan ayrılmayıp bu uğurda malları ve canlarıyla cihad eden müttaki müminlerin (erkek-kadın) gireceği vaad edilmektedir (bk. et-Tevbe 9/72; er-Ra'd 13/20-24; el-Kehf 18/30-31; Meryem 19/60-63; Fâtır 35/32-35; Sâd 38/49-52; el-Mü'min 40/7-8; es-Saf 61/11-12).

Hadislerde ise bütün eşyaları altın ve gümüşten olan değişik adn cennetlerinin bulunduğu, burada bulunanların rablerini görmek için ilâhî azamet ve kibriyâ dışında bir engelle karşılaşmayacakları, yani her an Allah'ı görebilecek kadar yüksek bir mevki sahibi olacakları bildirilir (bk. Buhârî, "Tefsîr", 55/1; Müslim, "Îmân", 296). İbn Kayyim'in naklettiği bazı hadislerde adn cennetinin, Allah'ın bizzat kudret eliyle yarattığı dört şeyden biri (diğerleri arş, kalem ve Âdem'dir) olduğu ifade edilir. İbn kayyim, adn hakkında bilgi veren diğer bazı hadisler de nakletmekteyse de (bk. *Ḥâdi'l-ervâḥ*, s. 89-91) bu hadisler zayıf kabul edilmiştir (bk. İbn Hacer el-Heytemî, *Mecmaʿu'z-zevâʾid*, X, 154).

Tefsirlerde İbn Abbas, İbn Mes'ûd, İbn Ömer ve Hasan-ı Basrî'ye atfedilen rivayetlerde adn cennetinin arşın altında, diğer cennetlerin ortasında bulunan, mukarrebûn (peygamberler, şehidler, sıddîklar ve âlimler) zümresine tahsis edilmiş bir şehir veya saray olduğu, burada altından yapılmış, inci ve yakutlarla süslenmiş, yiyecekler ve hûrilerle donatılmış sarayların bulunduğu, içinde **tesnîm*** ve **selsebîl*** pınarlarının aktığı, arşın altından misk kokulu rüzgârların estiği, yani "hiçbir insan gözünün görmediği, hayalinin canlandıramadığı" nimetlerle dolu olduğu zikredilir (bk. Râzî, XVI, 132-133). İbnü'l-Arabî'ye göre adn, cennetin en yüksek mevkilerinden ibarettir ve çeşitli dereceleri vardır. En yükseğinde Hz. Peygamber'e ait olan **vesîle** makamı vardır ki bunun bir adı da **makām-ı Mahmûd**'dur. **Firdevs, naîm, me'vâ** ve diğer cennetler adn cennetlerinin altında bulunur (bk. Şa'rânî, II, 189-190). Müfessirlerin büyük çoğunluğu, adnın, Kur'an ve Sünnet'te özel isim olarak kullanılmasını ve adn cennetlerinin belli zümrelere ayrılmış olduğunun ifade edilmesini dikkate alarak, cennetin en yüksek mevkiini teşkil eden, fakat kendi arasında da derecelere ayrılan bir yer olduğunu kabul ederler. Bir kısım müfessirler ise adnın sözlükte "ebedî ikamet yurdu" mânasına gelmesini ve Kur'an'da **cennât** kelimesiyle birlikte (cennâtü adn) kullanılmasını delil göstererek, cennetin tamamına verilen umumi bir ad olduğunu ileri sürerler. Ancak bu görüş pek isabetli görünmemektedir. Çünkü Kur'an'daki tasvirlerinin hepsinde cennetin ebedî bir ikamet yurdu olduğu açıkça belirtildiği gibi firdevs, naîm, me'vâ gibi değişik cennetlerin bulunduğu da haber verilir. Allah'a karşı yaptıkları kulluğun dereceleri farklı olan müminlerin cennette değişik mevkilerde bulunmaları da tabiidir. Buna göre adnın değişik mertebeleri bulunması ve birkaç cennet mevkiinin adı olması kuvvetle muhtemeldir. Bu itibarla cennât şeklindeki çoğul kelimeyle birlikte kullanılması, cennetin bütün kısımlarının adı olmasını gerektirmez.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, "Tefsîr", 55/1; Müslim, "Îmân", 296; Tirmizî, "Şıfatü'l-Cennet", 3; Beyhakī, *el-Esmâʾ ve's-sıfât*, Beyrut 1405/1985, s. 384; İbnü'l-Cevzî, *Zâdü'l-mesîr* (nşr. Muhammed Züheyr eş-Şâvîş v.dğr.), Dımaşk 1384-88/1964-68, III, 468; Fahreddin er-Râzî, *Mefâtîḥu'l-ġayb* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd), Kahire 1934-62 → Beyrut, ts. (Dâru İhyâi't-türâsi'l-Arabî), XVI, 132-133; Kurtubî, *el-Câmiʿ li-aḥkâmi'l-Ḳurʾân* (nşr. Ebû İshak İbrâhim), Kahire 1386-87/1966-67, VII, 204; Nizâmeddin en-Nîsâbûrî, *Ġarâʾibü'l-Ḳurʾân* (nşr. İbrâhim Utve İvad), Kahire 1381-91/1962-71, X, 130; İbn Kayyim, *Ḥâdi'l-ervâḥ*, Kahire 1971, s. 89, 90, 91; İbn Kesîr, *en-Nihâye* (nşr. Tâhâ Muhammed ez-Zeynî), Kahire 1389/1969, II, 385, 390, 398; İbn Hacer el-Heytemî, *Mecmaʿu'z-zevâid*, Beyrut 1967, X, 154; Aynî, *ʿUmdetü'l-ḳārî*, Kahire 1392/1972, XII, 298; Şa'rânî, *el-Yevâḳıt ve'l-cevâhir*, Kahire 1378/1959, II, 189, 190; Denise Masson, *Monothéisme coranique et monothéisme biblique*, Paris 1976, s. 745; Mircéa Eliade, *Histoire des croyances et des idées religieuses*, Paris 1984, I, 179; M. W. M. "Eden, Garden of", *JE*, V, 36; B. S. Childs, "Eden, Garden of", *IDB*, II, 22-23; George A. Barton, "Blest, Abode of the (Semitic)", *ERE*, II, 704; John P. Peters, "Cosmogony and Cosmology (Hebrew)", *ERE*, IV, 152; E. Cothenet, "Paradis", *DSB*, VI, 1178.

Y. ŞEVKİ YAVUZ

ADNÂN
(عدنان)

Araplar'ın iki ana kolundan birini teşkil eden Adnânîler'in atası.

Ensâb âlimleri Araplar'ı Adnânîler ve Kahtânîler olmak üzere iki kola ayırırlar. "Arab-ı müteâribe" veya "Arab-ı müsta'ribe" denilen Adnânîler'in ceddi Adnân b. Üded'dir. Bütün İslâm kaynakları Adnân'ın Hz. İbrâhim'in oğlu İsmâil'in soyundan geldiği konusunda birleşmekte, ancak hayatı hakkında fazla bilgi vermemektedirler. Onun Hz. İbrâhim'e ve ondan da Hz. Âdem'e kadar uzanan nesebine dair çok farklı rivayet-